

La família Gimferrer fa la donació a l'Ajuntament de Banyoles d'una de les col·leccions privades d'art modern més rellevants del país

Donació d'altura

Jordi Casas
BANYOLES

Miró, Tàpies, Goya, Picasso, Saura, Chillida, Dalí, Barceló i Rembrandt... tenen lligat des d'ahir mateix el seu nom a Banyoles. Algunes peces d'aquests artistes universals i la de molts altres igualment icònics s'exhibiran de forma permanent a l'edifici de Can Taradass, que ha comprat l'Ajuntament i que, ara, caldrà habilitar per exposar-hi les 131 peces d'una de les col·leccions privades d'art modern més rellevants del país i que la família Gimferrer ha donat a la ciutat. L'espai s'ha d'obrir al públic en un termini màxim de tres anys.

L'alcalde, Miquel Noguera, i el prestigiós crític d'art banyolí Jordi Gimferrer han tancat dos anys de gestions –la voluntat inicial de la família era donar-la a una destacada institució museística nacional–, amb la signatura del conveni que formalitza la donació.

Gimferrer encaixa les mans amb l'alcalde després de signar el conveni de cessió ■ J.C.

Aquesta col·lecció és especialment important pel que fa a pintura catalana i espanyola de finals del segle XIX i del segle XX fins a l'actualitat. Inclou obres d'autors romàntics com Modest Urgell i Marià Fortuny, modernistes com Ramon Casas, Isidre

Nonell, Joaquim Mir, Aristides Maillol i Josep Llimona, i noucentistes com Joaquim Sunyer.

El grup d'avantguarda Dau al Set hi està representat de manera excepcional amb peces d'Antoni Tàpies, Modest Cui-xart, Joan Ponç i Joan Jo-

sep Tharrats. També el grup El Paso, amb autors com Antonio Saura, Manuel Millares i Juana Francés. Altres noms destacats de l'art de les darreres dècades són Joan Genovès, Eduardo Chillida, el Grupo Crónica, Joan Brossa, Albert Ràfols-Ca-

Les cent trenta-una peces són un reflex de la vida i dels viatges de Jordi Gimferrer

samada, Miquel Barceló, Zush, Perejaume i Jaume Plensa.

La col·lecció inclou també una selecta representació d'art africà i oriental, entre d'altres. Amb molts d'aquests creadors contemporanis, Jordi Gimferrer hi va desenvolupar una amistat personal.

Noguera ha afirmat que la donació permetrà a Banyoles tenir una de les col·leccions d'art més importants del país i convertir la ciutat en un centre d'art. I Jordi Gimferrer ha indicat que la col·lecció és un reflex de la seva vida i dels seus viatges. ■

Crítica teatre

Jordi Bordes

Colomé vola

El més bonic que podem fer

Autoria: Jan Vilanova
Direcció: Pau Roca
Intèrprets: Montse Colomé, Pau Roca
Dimecres, 29 de desembre (fins al 15 de gener) a la Sala Joan Brossa

Ja va sent hora que fem esment de Montse Colomé, una balladora que fa més de sis dècades que s'hi dedica. Ara és aquesta ombra de l'àvia mig russa de Jan Vilanova a l'escenari Sala Joan Brossa. Però també és a *Moriu-vos* i al *Rèquiem nocturn* de Pere Faura. I ha ballat a mig món, amb Savary, Carles Santos o els Comediants.

El més bonic que podem fer és, novament, una preciosa oportunitat per sintonitzar teatre des de les ones més bàsiques: un teatre viu, que es diu i es representa com qui comparteix una anècdota de sobretaula. El mèrit del muntatge és que, lluny de poder fer un biopic de Carmen Urondo Ezcurrechea (l'àvia real del dramaturg), construeix una peça fragmentada, des dels records de la infància i els més recents. En ells, el dolor trenca l'èpica i respira la humanitat de *Les coses excepcionals* o aquella màgia estranya de *Salvació Total Imminent Immediata Terrestre Col·lectiva*.

Mentre Pau Roca toca terra (interpretant el seu amic Jan, en primera persona), Montse Colomé permet una interpretació aèria, vola. Evitant les paraules, fent que la defineixi el seu moviment (sovint harmònic que transmet felicitat però també en moments d'estranyesa, d'incertesa). La catarsi es produeix quan, de sota dels records, es trenca l'ànim i esclata el plor. Molt íntim, gens melodramàtic. Amb aquesta nova alenada de vida es veu com els pins del costat de l'hotel impersonal són els mateixos que veia des de la residència de l'àvia. Que les mares, de grans, confonen les seves filles amb les seves mares. I el món roda. I la Montse vola lliure. ■

Mor l'arquitecte Arata Isozaki

Va dissenyar el Palau Sant Jordi, entre moltes altres obres arreu del món

Redacció
BARCELONA

L'arquitecte japonès Arata Isozaki, conegut entre altres obres pel disseny del Palau Sant Jordi, els museus d'art de Takasaki i Los Angeles i la discoteca Palladium de Nova York, va morir ahir a l'edat de 91 anys, segons va confirmar al rotatiu *La Vanguardia* un portaveu del seu estudi. Guardonat el 2019 amb el premi Pritzker, considerat el Nobel de l'arquitectura, Arata Isozaki va néixer el 1931 a Oita, a l'illa de Kyushu, fill d'una

família de classe alta, i va conèixer de nen la Segona Guerra Mundial i la devastació de les bombes atòmiques d'Hiroshima i Nagasaki. Aquesta va ser una de les motivacions que el van empènyer a estudiar arquitectura a la Universitat de Tòquio, on es va doctorar el 1961.

Arata Isozaki era un dels arquitectes japonesos més reconeguts, amb una llarguíssima trajectòria d'obres al seu país i arreu del món. Deixeble i col·laborador de Kenzo Tange als seus inicis, el 1963 va establir el seu propi despatx. Conegut inicialment per treballs al Japó com l'edifici del Col·legi de Metges d'Oita o la biblioteca municipal de Kitakyushu,

Arata Isozaki, en una imatge d'arxiu del 2002 ■ ALBERT VILAR

a partir dels anys vuitanta va començar a treballar a Los Angeles (Museu d'Art Contemporani), França, Austràlia i altres països, i va ser l'encarregat de dissenyar el Palau Sant Jordi, l'edifici més emblemàtic dels Jocs Olímpics de Barcelona 92. Des de llavors va treballar de tant en tant en projectes a Catalunya, com el pavelló poliesportiu de Palafolls El Palauet, el parc de la Muntanyeta de Sant Boi o l'accés al CaixaForum Barcelona. El seu estil s'emmarcava entre el brutalisme i el postmodernisme. Entre les seves obres, destaquen també el Centre Nacional de Convencions de Qatar, a Doha (2011), i la torre Allianz de Milà (2014). ■